

Dens Minde trodser Tid og Grav,
 Mens Sekler flye;
 I Sagas Skrift, paa Sangens Hav,
 Ved Kunstens store Tryllestav,
 Det svæver over Tid og Grav
 Mens Sekler flye;
 Og vækker Modet, der bortveg,
 Mens Haabets Stjerne blinker bleg
 Bag Sky.

Ja vi vil gjemme Mindets Ord
 Med trofast Hu.
 Og hvor vi vandre hen paa Jord,
 Der vil vi virke for vort Nord
 Med Mod og Kraft og Alvorsord
 Og trofast Hu;
 Og aldrig briste skal vort Baand,
 Og flye skal Tvivlens fejge Aand
 Med Gru.

Vi sværge ved vor vakte Sands
 Og Mindets Röst
 Og ved de faldne Heltes Krands
 Og ved de svundne Tiders Glands
 Der glimter for den vaagne Sands
 Ved Mindets Röst.
 At vi for Nordens store Navn
 Vil synke selv i Dödens Favn
 Med Lyst.

Nu besteg Högste-rättsadvokaten Orla Lehmann, helsad af mängdens acklamation, talarestolen, och proponerade i följande herrliga och hänförande föredrag, hvilket ofta afbröts af stormande bifall, en skål för Nordens enhet:

"Det är med fröjdefullt sinne, med ett jublande hjerta, som jag helsar denna festliga stund. Den kommer till mig som fredens milda dufva med det glada budskap, att tve-drägtens och olyckans syndiga tid nalkas sitt slut; den kommer till mig som vårens svala, den der förkunnar, att den långa Fimbulvinter, hvars kalla dödsslumner rufvade öfver Nordens kraft, viker för lifvets ljus och värma. Derfor gläder sig vårt sinne, ty länge nog vandrade vi i Ragnaroks mörker; därför jublar vårt hjerta, ty vi varseblifve redan den unga morgonens nyfödda gryning och förnimme dess friska, vederqvickande anda.

Denna längtan efter förlossningen, detta stilla förbindande af den stundande räddningen, som genom stridens verop och nederlagets jemmer skall föra Norden till seger